

U S T A W A

z dnia ..... 2018 r.

o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia rejestracji statków pod polską banderę

Art. 1. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek marynarze **objęci dobrowolnymi ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym**, którzy po zejściu ze statku o polskiej przynależności nie pozostają w stosunku pracy, jeżeli przerwa między rozwiązaniem poprzedniej a nawiązaniem kolejnej marynarskiej umowy o pracę, **o której mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. (Dz. U. poz. 1569 oraz Dz. U. z 2017 r. poz. 60, 785 i 2181)**, nie trwa dłużej niż 150 dni w danym roku.

2b. Dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek marynarze **objęci dobrowolnymi ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym** zatrudnieni na statkach morskich o obcej przynależności.”;

2) w art. 16:

a) w ust. 1 część wspólna po wyliczeniu otrzymuje brzmienie:

„– finansują z własnych środków, w równych częściach, z zastrzeżeniem ust. 1e, ubezpieczeni i płatnicy składek.”.

b) po ust. 1d dodaje się ust. 1e–1g w brzmieniu:

„1e. Składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe marynarzy będących pracownikami, finansują z własnych środków, w równych częściach, ubezpieczeni i budżet państwa za pośrednictwem Zakładu.

1f. Składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe marynarzy, o których mowa w art. 11 ust. 2a, oraz marynarzy zatrudnionych na statkach o obcej przynależności, którzy korzystają z prawa do dobrowolnego ubezpieczenia, o którym mowa w art. 7, finansują w całości z własnych środków ubezpieczeni.

1g. Składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe marynarzy, o których mowa w art. 18c ust. 2, w części stanowiącej nadwyżkę nad kwotą minimalnego

wynagrodzenia do kwoty zadeklarowanej, o której mowa w art. 18c ust 3, finansują w całości z własnych środków ubezpieczeni.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Składki na ubezpieczenia chorobowe marynarzy, o których mowa w art. 11 ust. 2a i 2b, finansują w całości z własnych środków ubezpieczeni.”,

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Składki na ubezpieczenie wypadkowe osób wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 3–10, osób współpracujących z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, bezrobotnych pobierających stypendium oraz osób pobierających stypendium finansują w całości, z własnych środków, płatnicy składek, z zastrzeżeniem ust. 3a.”,

e) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Składki na ubezpieczenia wypadkowe marynarzy będących pracownikami finansuje budżet państwa za pośrednictwem Zakładu.”;

3) po art. 18b dodaje się art. 18c w brzmieniu:

„ Art. 18c. 1. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe marynarzy będących pracownikami, z zastrzeżeniem ust. 2, stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia.

2. Na wniosek ubezpieczonych, o których mowa w ust. 1, podstawa wymiaru może być wyższa niż określona w tym przepisie. W takim przypadku do obliczenia podstawy wymiaru składek stosuje się odpowiednio przepis ust. 3.

3. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe marynarzy, o których mowa w art. 11 ust. 2a oraz marynarzy zatrudnionych na statkach o obcej przynależności, którzy korzystają z prawa do dobrowolnego ubezpieczenia, o którym mowa w art. 7, stanowi zadeklarowana przez marynarza kwota, nie niższa jednak niż kwota minimalnego wynagrodzenia.”.

1) w art. 20 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe marynarzy, o których mowa w art. 11 ust. 2a i 2b, stanowi kwota, o której mowa w art. 18c ust. 3.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.) w art. 68 po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. 1. Opłata nie dotyczy marynarzy, którzy po zejściu ze statku o polskiej przynależności nie pozostają w stosunku pracy, jeżeli przerwa między rozwiązaniem poprzedniej a nawiązaniem kolejnej marynarskiej umowy o pracę, o której mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. (Dz. U. poz. 1569 oraz Dz. U. z 2017 r. poz. 60, 785 i 2181), nie trwa dłużej niż 150 dni w danym roku.

2. Czas przerwy, o której mowa w ust. 1, przedłuża się o okres:

- 1) dojazdu na statek i powrotu z niego, w wymiarze 4 dni w przypadku pracy na statku w żegludze międzynarodowej lub 2 dni w przypadku pracy na statku w żegludze krajowej;
- 2) udziału w szkoleniach lub przeszkoleniach prowadzonych w morskich jednostkach edukacyjnych, o których mowa w art. 74 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 181);
- 3) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy, który miał miejsce w okresie zatrudnienia na statku.

3. Okresy pracy marynarza na statku oraz okresy, o które przedłuża się czas przerwy między rozwiązaniem poprzedniej a nawiązaniem kolejnej marynarskiej umowy o pracę poświadczą dyrektor urzędu morskiego na podstawie:

- 1) wpisów w książeczce żeglarskiej, o której mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. poz. 1569, z późn. zm.), lub zaświadczeń wydanych przez kapitana statku, uwzględniając okresy, o których mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) zaświadczeń o ukończeniu szkoleń lub przeszkoleń, o których mowa w ust. 2 pkt 2;
- 3) zaświadczeń lekarskich przedstawionych przez marynarza, w przypadku o którym mowa w ust. 2 pkt 3.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 664) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podstawę wymiaru składki na FEP stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, określona w art. 18 ust. 1–2 i ust. 8, w art. 18c ust. 1 oraz w art. 21 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 200) w art. 21:

1) w ust. 1 pkt 23c otrzymuje brzmienie:

„23c) dochody marynarzy, którzy są obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, uzyskane z tytułu pracy na statkach morskich zarejestrowanych w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie należącem do Europejskiego Obszaru Gospodarczego używanych do przewozu ładunku lub pasażerów w żegludze międzynarodowej, w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 381 i 650), wykonywanej łącznie przez okres przekraczający 183 dni w roku podatkowym, z wyjątkiem marynarzy zatrudnionych na:

- a) holownikach, na których mniej niż 50% czasu pracy faktycznie wykonywanej przez holownik w ciągu roku stanowił przewóz ładunku lub pasażerów drogą morską,
- b) pogłębiarkach, na których mniej niż 50% czasu pracy faktycznie wykonywanej przez pogłębiarkę w ciągu roku stanowił przewóz wydobytego materiału drogą morską;”;

2) ust. 35 otrzymuje brzmienie:

„35. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 23c, ma zastosowanie pod warunkiem złożenia urzędowi skarbowemu, o którym mowa w art. 45 ust. 1b, nie później niż w terminie określonym w art. 45 ust. 1:

- 1) w przypadku marynarzy zatrudnionych na statkach o polskiej przynależności – zaświadczenia lub zaświadczeń, o których mowa w art. 85 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. poz. 1569 oraz z 2017 r. poz. 60, 785 i 2181),
- 2) w przypadku marynarzy zatrudnionych na statkach o obcej przynależności – informacji o przebiegu zatrudnienia, udokumentowanego w książeczce żeglarskiej, o której mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu, potwierdzającej wykonywanie przez marynarza pracy na statku przez okres przekraczający 183 dni w roku podatkowym.”.

Art. 5. Przepisy art. 16 ust. 1e i 3a oraz art. 18c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, określające sposób finansowania składek na ubezpieczenia społeczne marynarzy oraz podstawę ich wymiaru, stanowią pomoc publiczną dla armatora na poprawę konkurencyjności i stosuje się, w stosunku do armatora będącego przedsiębiorcą żegludowym, o którym mowa w ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym, prowadzącym działalność polegającą na świadczeniu usług w żegludzie międzynarodowej, z wykorzystaniem statków o pojemności brutto (GT) powyżej 100 jednostek każdy w zakresie przewozu ładunku lub pasażerów – z tym, że w przypadku usług świadczonych przez holownik lub pogłębiarkę, co najmniej 50% czasu pracy faktycznie wykonywanej w ciągu roku stanowi przewóz odpowiednio ładunku lub pasażerów albo wydobytego materiału drogą morską, począwszy od roku, w którym Komisja Europejska wydała pozytywną decyzję o zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym, i obowiązują w okresie jej obowiązywania.

Art. 6. Przepisy art. 21 ust. 1 pkt 23c i ust. 35 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do dochodów uzyskanych począwszy od roku, w którym Komisja Europejska wydała pozytywną decyzję o zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym, i obowiązują w okresie jej obowiązywania.

Art. 7. 1. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym ustawy wynosi w:

- 1) 2019 r. – 1680 tys. zł;
- 2) 2020 r. – 3360 tys. zł;
- 3) 2021 r. – 5040 tys. zł;
- 4) 2022 r. – 6720 tys. zł;
- 5) 2023 r. – 8400 tys. zł;
- 6) 2024 r. – 1080 tys. zł;
- 7) 2025 r. – 1176 tys. zł;
- 8) 2026 r. – 1344 tys. zł;
- 9) 2027 r. – 15120 tys. zł;
- 10) 2028 r. – 16800 tys. zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, zostaną zastosowane mechanizmy korygujące, polegające na racjonalizacji wykonywania działań.

3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmów korygujących, o których mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw gospodarki morskiej.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.